

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: זינה	שם משפחה: לסטר

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: רוזנברג	בלועזית Rozenberg	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: זינה	בלועזית Zina	מין: ז / נ תאריך לידה: 2.8.1941
מקום לידה (ישוב, מחוז): קלינין	בלועזית Kalinin	ארץ לידה: רוסיה
שם פרטי של האב: יעקב	שם פרטי ושם נעורים של האם: מינה גימפליב'ץ	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):		
שם נעורים של האישה:		
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: ורשה	בלועזית Warsaw	ארץ המגורים: פולין
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): רוסיה		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור:	תאריך השחרור: 1945	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?
מקומות/מחנות בדרך לארץ:		שנת עליה: 1957 שם האנייה (אם עלה בדרך הים): ארצה

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביונדראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

לפני המלחמה הוריי התגוררו בוורשה שבפולין. להוריי קראו יעקב ומינה. אני נולדתי במהלך המלחמה בשנת 1941. אבי גויס לצבא האדום בשנת 1941. אני נולדתי ביערות, בבית חולים שדה. בקבוצת הבנות הייתה רופאה שיילדה אותי. מאחר ולא היו סדינים נקיים עטפו אותי בכותונת משי. הרופאה אמרה לאמי לא לקחת אותי, כי לא אחזיק מעמד, אין מה לאכול ואמי חלשה. אמי אמרה "מה שיקרה לה – יקרה לי". המשכנו להתקדם לכיוון מזרח רוסיה, על גדות נהר הוולגה. כל הזמן היו הפצצות של הצבא האדום. לבסוף הגענו להרי אורל. שם אמי פגשה חברה שלה, אסתר. כן, אישה זו הייתה כמו אם שניה עבורי. עד שהייתי בת שנתיים וחצי לא ידענו איפה אבי נמצא. אבי סיפר אחר כך, שחלם שחבריו אמרו לו לכתוב מברק ולחפש את אשתו, וכך עשה. גם אמי כתבה לו, וכך קרה שהמברקים נפגשו. אבי סיפר שהחביא את ידו במעיל, שייראה שאין לו יד וכדי שייטנו לו להיכנס. כך פגשתי את אבי לראשונה. הוא נתן לי סוכריות, והן היו האוכל המוצק הראשון שלי. ינקתי עד גיל שנתיים וחצי, כי לא היה מספיק אוכל. נסענו עם אבי לצ'ליאבינסק, שם הייתי בגן ילדים. את כל הגברים הפולנים שלחו לעבוד בבתי חרושת. היינו בצ'ליאבינסק עד סוף המלחמה.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

בסוף המלחמה ניתנה אפשרות לאזרחי פולין לחזור הביתה. יצאנו לכיוון גבול פולין. באחת התחנות, כנראה באוקראינה, אמא ירדה מהרכבת ובחור אחד שאל אותה אם היא הבת של גימפליביץ'. היא אמרה שכן, והוא אמר לה שאין לה סיבה לחזור – כי כולם נהרגו. נסענו בקרונות בקר, והאוקראינים זרקו אבנים על הרכבת. הגענו לעיר ז'ארוב בפולין ושהינו שם מספר חודשים. לאחר מכן נסענו לשלזיה בחלקה המערבי של פולין. כשהגענו לשם, הוציאו משם את הגרמנים ועשו להם טרנספר. אני זוכרת שאבי עזר לאישה גרמניה עם המזוודות, והיא נתנה לי חצוצרה שליוותה אותי במשך תקופה מסוימת. שאלתי את אבי למה הוא עזר לה, והוא אמר לי "לא כולם אשמים". התגוררנו במקום בשם בילאונה מספר שנים. שם הייתי בגן ואחר כך גם בבית ספר. אחר כך עברנו לברוטסלב, שם אבי ניהל מפעל. למדתי שם בבית ספר תיכון עד שנת 1957. אחרי עליית גמוקה לשלטון, הוריי החליטו שהמצב לא טוב. אני ושתי אחיותיי הקטנות היינו בהירות עם עיניים כחולות ולא נראינו יהודיות, אבל עדיין הייתה תחושה לא נעימה. למרות הכול אני לא יכולה לומר שהרגשנו אנטישמיות. רוב הילדים בכיתה שלי היו יהודים. אני זוכרת שהביאו לבית הספר כומר לשיעורי דת. הוא היה איש מאוד נחמד. הוא ידע שיש יהודים בכיתה, ואמר שמי שלא רוצה להשתתף בשיעורים שלו – לא חייב. נסענו מברוטסלב לוונציה ברכבת ומשם עלינו לאוניה "ארצה".

נא ספרי/ על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

הקליטה בארץ הייתה לא קלה. הגענו לנמל חיפה, ושם התחילו לשאול אותנו שאלות על בני משפחה שנספו בשואה. מנמל חיפה הגענו לקרית בנימין, שם שהינו בשנים 1957-1959 בצריף, בלי חשמל והשירותים היו בחוץ. היו במקום שלוש מעברות, אנחנו היינו במעברה א'. לידנו הייתה מעברה של תימנים. היו במקום גם אנשים ממצרים, הונגריה ועוד מקומות אחרים. הלכתי לאולפן במעיין ברוך. מאחר ובכיתה א' למדתי יידיש וידעתי את האלף בית, הייתי בכיתה מתקדמים. את כיתה י"ב עשיתי בקיבוץ מעוז חיים, שם הייתי בקבוצה של ילדי חוץ. היה לנו מדריך דובר פולנית בשם צביק. עבדנו שם בתמרים וכותנה ועבודות נוספות. זו הייתה תקופה יפה. אחרי שנת הלימודים הזו חזרתי לבית הוריי. אבי עבד בבניית צריפים באותה תקופה. התקופה הייתה לא קלה, אבל לא התלוננו. הייתה תחושת חופש. אני זוכרת את פלא הפירות שאכלנו, שלא היינו רגילים לראות בכל עונות השנה. הגענו לחיפה, ושם המקומיים לא קיבלו אותנו כל כך יפה. אולי בגלל המראה או בגלל השפה, לא זכור לי למה. בין אותם מקומיים שלא קיבלו אותנו יפה היה גם חיים יבין. היה לנו מועדון מטעם מפ"מ ברחוב שפירו בחיפה. כיום יש לי שתי בנות וארבעה נכדים – שני בנים ושתי בנות.

ראיון: עינב פורמן
חיפה. יוני 2010
עריכה: אלינה נאור